

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. A. F.**, narozen X,
státní příslušník X,
posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676, sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského
kraje**, sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPK-14493-54/ČJ-2020-190022 ze dne 7. 5. 2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované č. j. č. j. KRPK-14493-54/ČJ-2020-190022 ze dne 7. 5. 2020 se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 14. 2. 2020 zajištěn za účelem předání do jiného státu Evropské unie, který je příslušný k řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Protože předání nebylo možné provést mimo jiné i kvůli nepříznivé situaci veřejného zdraví (pandemie koronaviru SARS CoV-2), žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím o prodloužení zajištění o

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

(dalších) 30 dnů na celkových 118 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dne 13. 2. 2020 ve 23.45 hodin.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že prodloužení zajištění je v rozporu s čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Podle něj uplynula lhůta šesti týdnů nejdelšího přípustného zajištění od skončení odkladného účinku žádosti o přezkum rozhodnutí o přemístění, které nabylo právní moci dne 14. 4. 2020.
3. Žalovaná k žalobě uvedla, že rozhodovala na základě skutečností známých jí ke dni rozhodnutí. O existenci pravomocného usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o přemístění se dozvěděla dne 26. 5. 2020 od Ministerstva vnitra. Protože téhož dne končila lhůta nejdelšího přípustného zajištění, žalobce byl ze zajištění propuštěn. Napadené rozhodnutí jinak odpovídá okolnostem případu a je řádně odůvodněno.
4. Žaloba je důvodná.
5. Rozhodnutí o zajištění nesmí stanovit delší dobu zajištění, než která je přípustná, a to bez ohledu na to, zda byl cizinec fakticky zajištěn po celou tuto dobu. Nezákonnost rozhodnutí je tedy způsobena již tím, že umožňuje omezení osobní svobody po uplynutí nejdelší přípustné doby. Tento závěr je v rozhodovací praxi ustálen a soud neshledal důvod se od něj odchýlit (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 167/2018-72 ze dne 4. 4. 2019 a tam citovanou judikaturu).
6. Protože v souzené věci ministerstvo rozhodlo o předání žalobce do X a žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu (žádost o přezkum ve smyslu čl. 27 odst. 3 nařízení č. 604/2013), bylo podle čl. 28 odst. 3 nařízení podstatné, kdy skončí její odkladný účinek. Ten skončil 14. 4. 2020, kdy rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku nabylo právní moci. Doba šesti týdnů nejdelšího přípustného zajištění za účelem přemístění tudíž běžela od tohoto dne a skončila 26. 5. 2020, kdy byl žalobce ze zajištění propuštěn. Podstatné přitom je, zda a kdy tato doba objektivně končila, nikoliv zda o tom žalovaná věděla a zda bezodkladně učinila kroky k zabránění či zmírnění nepříznivých následků uplynutí této doby.
7. Žalobce tedy nebyl omezen na osobní svobodě nezákonně, neboť faktické omezení mělo do 26. 5. 2020 oporu jak v samotném rozhodnutí žalované (jiné důvody opakovaného prodloužení doby zajištění žalobce nerozporoval), tak i v čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013. To je z hlediska ochrany jeho ústavně zaručených práv zásadní. S ohledem na ustálené rozhodovací závěry ovšem nelze říci, že napadené rozhodnutí je samo o sobě v souladu se zákonem. Doby zajištění totiž žalovaná prodloužila na celkových 118 dnů od omezení osobní svobody žalobce, tj. až do 10. 6. 2020. To je doba přesahující nejdelší přípustnou dobu zajištění a žalovaná tím rozhodla objektivně v rozporu se zákonem, resp. nařízením č. 604/2013.
8. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). O vrácení věci k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. nerozhodl, protože to s ohledem na povahu rušeného rozhodnutí není potřeba (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 111/2012-34 ze dne 1. 11. 2012, č. 2757/2013 Sb. NSS).
9. Procesně úspěšný žalobce by měl právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Jejich vynaložení však ani netvrdil, ani nedoložil, a přiznání paušální náhrady nákladů řízení nepřichází v soudním řízení správním do úvahy (srov. rozsudek NSS č. j. 6

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

As 135/2015-79 ze dne 25. 8. 2015, č. 3344/2016 Sb. NSS). Žalobci tedy nebylo co přiznat a žalovaná neměla ve věci úspěch. Žádnému z účastníků tak náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. června 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce